

Begenadigd tekenaar Steven Baelen in Apollo Art hotel

Schilletjes realiteit...

In het wereldje van de actuele beeldende kunsten komt Steven Baelen eigenlijk amper om de hoek kijken. En toch wordt zijn tekenstijl al meteen vlot herkend, gewaardeerd én gelauwerd. Samen met een aantal jonge kunstenaars maakte hij een korte passage in een “Brugs” hotel dat zich openstelt voor actuele beeldende kunst en met regelmaat jonge kunstenaars te slapen legt. In ruil voor dat korte luizenleven moeten ze er wel plastisch aan de slag.

We schreven het eerder al, meer bepaald bij aanvang van dit lovenswaardige initiatief, dat een hotel níet de uitgelezen plek is om actuele kunst aan de man te brengen. In regel gaan mensen met vakantie om uit te blazen en als ze al een “culturele” reis plannen, dan willen ze in hun hotel vooral op adem komen. En als je weet dat authentieke kunst het al helemaal niet in de zin heeft om het de medeburger gemakkelijk te maken of diens vastgeroeste ideeën te bevestigen... Toch hebben we de voorbije maanden moeten vaststellen dat “curator” Sarah Huyghe, ook heel jong en zelf beeldend kunstenaar, een doorzetter is. Het lapidaire gebouw waarin aanvankelijk monumentale schilderijen en sculpturen alle aandacht naar zich toe trokken, oogt vandaag frisser en opener, waardoor het jonge werk beter tot zijn recht kan komen.

Sarah zal het enigszins hebben betreurd dat een begenadigd tekenaar als Steven Baelen (°Roeselare, 1981), die mede door muurgrote tekeningen (o.a. in het Gentse Caermersklooster) in het nabije verleden hoge ogen gooide, het besluit nam om in het Apollo Art Hotel níet muurgroot uit te pakken. Eigengereid zijn ze, die (jonge) artiesten. Maar goed. Op weg naar het restaurant hangt een reeks werken in duo's bij elkaar. Niet ingelijst, maar op houten plankjes vastgespijkerd! En kijk, deze manier van “presenteren” al contrasteert behoorlijk met wat je normaliter in een hotel aantreft : academisch of oogstrelend werk in keurige of opvallende lijsten. De kunstenaar noemt zijn tekeningen “notities”. Ze typeren zich door een behoorlijk grillig (“dichtgevulde” tekeningen, las ik in een scriptie over zijn oeuvre) spel van lijnen waarin vaak een plek wordt opengelaten. Hoewel het werk absoluut geen narratieve intenties koestert stimuleren de tekeningen toch meteen je fantasie en ongewild stap je behoorlijk snel zo'n interieur binnen. Baelen tekent wat zich thuis of in het atelier aandient : wat hij waarneemt evolueert minimaal. En daar gaat het om, om die kleine accenten, die subtiele veranderingen. In een hotel daarentegen worden de dingen dag na dag teruggebracht tot een soort onpersoonlijke, neutrale beginsituatie (voor telkens weer nieuwe gasten) : alles wordt er stevast opgeruimd en/of in een keurige plooi gedwongen. Hier moest hij dus volkomen anders aan de slag. Telkens weer een andere plek opzoeken.

Baelen tekent heel vlak - de huid van zijn notities is hem dan ook heel dierbaar - en laat “fouten” toe. Net zoals toevallig ontstane vlekken (hij laat zijn werk graag rondslingeren) dwingen ook zij hem tot het vinden van “technische” oplossingen. De notities zetten bovendien vaak aan tot een schilderij, waarbij het schilderij van een totaal andere orde is. Het lijkt veel abstracter, maar of dat een gepast woord is, betwijfel ik. Het is ànders, maar even inspirerend. Het schilderen zelf staat centraal. “Schilderen”, zegt hij, “is determineren, tot een besluit komen, een visueel besluit.”

Steven Baelen : “Ik weet nooit op voorhand hoe een “notitie” eruit gaat zien. Ik functioneer als een soort medium, kijkend naar mijn omgeving, kijkend naar de bewegingen van mijn hand, alsof

alles al beslist is. Hierbij denk ik geen enkel moment aan inhoud. Wat ontstaat, is een flinterdun schillete van de realiteit waar ik me op dat moment bevind : het oppervlak.”

Deze Baelense “schilletes” realiteit zijn absoluut de moeite waard om eens naar het “kunsthôtel” te trekken. Of zo’n locatie dan misschien zowaar ook voordelen biedt? Het is er groot en overdag stil, zodat je in alle rust de werken kan monstere. Je kan er iets nuttigen en het Park Ter Poele is onvermoed mooi. En er is ook nog werk van Leslie Burm, Filip De Roeck, Lea Lagasse en Tom Woestenborghs. Eind november dan strijkt er zowaar een voltallige Sint-Lucas-klas uit Gent neer. Ook zij gaan er een week logeren en proberen het hôtel naar hun prille artistieke hand te zetten.

Johan Debruyne